

כדורגל

למי מגיעה האליפות?

השבת תוכרע השאלה מי תצליח לזכות בתואר הרם של אליפות הליגה לשנת 1983/84. לבית"ר ירושלים נותרו שני מישחקים קשים מול הפועל תל-אביב, שלה יש חשבון ישן עם הירושלמים, עוד מסיבוב המישחקים הקודם, ומישחק שני, מול שימשון תל-אביב, הנלחמת על מקומה בליגה הלאומית ונגד נשירתה לארצית.

מכבי חיפה, המתחרה של בית"ר, נשרתה במעט מאחריה ומסכנת במיקומה עד מאוד את

משחקת כדורגל פתוח ומהנה לקהל הצופים, למרות שהרכבה לוקה בחסר בגלל שחקניי המפתח הפצועים. זה אינו משפיע על צורת יופי ותוצאת המישחק, אבל עם כל זה, אני חושב שבית"ר ירושלים יהיו אלופים, כי נותרו רק עוד שני מישחקים וקשה להפוך כמשך זמן קצר זה את הטבלה על פיה.

● **שמואל פרלמן, מאמן ניבחרת"ר הנערץ של ישראל אומר:**

זו שאלה קשה. לדעתי, כל קבוצה בליגה הלאומית ראויה. כולם משקיעים משך עונה שלמה, אבל השאלה היא לא מי ראויה או לא, אלא מי, בכל זאת, תיזכה. מכיוון שהנבואה ניתנה לטיפשים, אני לא עומד להתנבא. המצב כיום

מועמד ארמלי (משמאל) בסעולה מיבצע בולט במיגרש

בצמרת טבלת הליגה ומתפללת בשבועות האחרונים שמכבי-חיפה לא תגזול את האליפות ברקה ה-90, מתחת אפה, כשההבדל ביניהם בניקוד הוא שלוש נקודות ליגה בלבד.

יש אומרים שהתואר מגיע לאלי אוחנה ולו רק בגלל מיבצעו הביצעיים של חלוץ בודד במערכה. אוחנה משחק בקבוצה שאין לה חלוצים טובים שיתחלקו איתו בנטל ובעומס ההתקפה, הנופלת, רובה, על גבו הצעיר. אוחנה היה החלוץ היחיד שנחשב למסוכן ושמביצעיו הכריעו תוצאות של מישחקים לטובת קבוצתו הירושלמית. כל הקבוצות היריבות ידעו על כך שהוא מסוכן מאוד ולמרות השמירה ההרוקה שהוצמדה לו ועליו, הצליח אוחנה להתעלות ולהבקיע 13 שערים, שהיו קובעים לקבוצתו.

לעומתו, זאחי ארמלי בן ה-26, לא היה החלוץ היחיד בקבוצתו, למרות שבלט במיבצעו על המיגרש והיה משיכמו ומעלה. הוא נעזר, במשך כל העונה, בשני חלוצים נוספים טובים (משה סלקטר, וצרוק מלכה או רוני רונטל), שהקלו עליו את העבודה לאיך-שיעור בכך שהשמירה הקפדנית של שחקני הקבוצה היריבה התחלקה ביניהם.

אם כי היה זה ארמלי, שהעלה את קבוצתו החיפאית, שישבה אישם בטבלה, כשהגיע אליה במחזור העשירי בלבד. ארמלי הצליח להבקיע במשך הזמן הקצר הזה את אותו מספר שערים שהבקיע חברו הירושלמי אוחנה.

האולימפיאדה

מוכר-נקיקיות-חמות במדים של קשת-בענן

אחת השיטות המקובלות להתפלח לאירועים אולימפיים בעבר היתה לבישת מדי איש-תחזוקה או מוכר-נקיקיות-חמות, ולעבור כך, במצח נחושה, את שערי הכניסה חינם אין כסף (להוציא את השקעת-היסוד על המדים).

אבל המארגנים בלוס-אנג'לס חשבו גם על כך. הפיתרון שלהם: הומנת כמה עשרות אלפי חליפות מדים אצל לוי סטר-אוס ושות' (האבא של הליווייס'), עבור 60 אלף בעלי התפקידים סביב, ליד ובאיצטדיוני האולימפיאדה.

רק מי שיופיע במדים אלה יוכר כאיש-צוות, הרשאי לשהות בשטח, ללא כרטיס-כניסה. היצרן כבר דאג לכך כי לא יוכלו לחקות את המדים, וזה בעיקר נוכח צבע הבר יוצא-הדופן, המוכר במיקצת קשת-בענן או, ליתר דיוק, את ציבעי העיגולים האולימפיים — מזהוב ואדום עמוק עד ירוק ותכלת.

גם עיבורו הגרפי של סמל אולימפיאדת לוס-אנג'לס 1984, הארוג כבר במדים, יישאר טור כמוס עד ליום פתיחת האולימפיאדה, כך שגם הוייפן הוריו ביותר יחשוב פעמיים לפני שאפילו ינסה לחקות אותה. הזמן שיותר לו, פשוט לא יצדיק את ההשקעה.

בתואר אליפות הליגה או הגביע. השבוע יגיע מירוץ זה לשיאו ולסיומו. בזכותו מצליחים גם אוהדי הכדורגל להזין עיניהם, מקרוב וללא המסך הקטן, במיבצעים של כדורגלנים ברמה בינלאומית, כמו שחקני סאנטוס, הקבוצה הברזילית שתכבד בנוכחותה בבלומפילד, השבוע, לקראת טקס הכתרת כדורגלן-השנה. בשבוע הבא יוכלו האוהדים לראות פעם נוספת את אלופת הליגה האנגלית הכמעט-ניצחית בשנים האחרונות, קבוצת הצמרת ליברפול, 13 שערים כל אחד. שני כוכבים כדורגלנים פוטנציאליים מיועדים ומתחרים על התואר הניכסף, הנושא בחובו מתנות כספיות מכובדות לצד סיקור תיקשורתי בלתי-מבוטל: זאחי ארמלי, בן שפרעם, שחקן מכבי חיפה, שזכוכו דרך לראשונה העונה, והחלוץ אלי אוחנה הצעיר, שחקן בית"ר ירושלים, שקבוצתו יושבת

עם הלשון בחוץ

הפועל רחובות וכתה בדאבל, גם כאלופת הליגה וגם כגביע-המדינה, בכדוריד. לפני כחודשיים עוד היה נראה כאילו למכבי ראשון-לציון עוד היו סיכויים להישגים מסוג זה. מכבי הצליחה אז לגרוף שיא ישראלי בכדוריד, כשהעפילה להציג גביע אירופה למחזיקות גביע.

אך המידע שהיה גגו משך כל העונה בין כותלי המועדון ואשר דלף לבסוף החוצה (העולם הזה 21.3.84) חשף את המתחולל בקבוצה: מאבקי-הכוח שהתנהלו בין הכוכבים הרבים, שהתקבצו בקבוצה הראשונית, הם שהורידו אותה, בסופו של דבר, מהמקום המכובד שאליה עלתה. מרקחת השחקנים-הכוכבים שישבו על הספסל וגילו התנהגות פרועה חסרת כל רסן או פיקוח היא שהיתה, לבסוף, בעוכריה.

אורה, שידע על המתרחש בקבוצתו ושהיה איכפת לו, אמר אז דברים שרק כיום התבררו כמדויקים: "כל המצב מתגלל בסופו של דבר לקבוצה. הם רוצים להשיג אליפות בכל מחיר ודווקא במישחקים מכריעים, כמו במיפגש מול הפועל רחובות. הקבוצה מנוצחת משום מה".

אז הובילה הפועל רחובות מעט, אך במיפגשי-הסיום בין השתיים גברה הרחובותית על הראשונית והותירה את מנהליה של האחרונה עם הלשון בחוץ.

מועמד אוחנה (מימין) בסעולה חלוץ בודד במערכה

מסוכן, בעיקר של בית"ר ירושלים, כי להם יש מה להפסיד. ההימור שלי, נכון להיום, הוא על מכבי חיפה. הם משחקים את הכדורגל הכי טוב בארץ ויש להם שני מישחקים שאני בטוח שיתנו בהם את המכסימום. לבית"ר יש בעיות של פציעות שחקנים והם נימצאים יותר בלחץ בגלל זה. ההימור שלי הוא 55:45 לטובת חיפה.

● **יואש אלרואי, מנהל מחלקת"ר הספורט של הטלוויזיה אומר:**

אני לא יכול להגיד את זה, מי ראויה, לדעתי, לתואר, כי, מיד, יאשימו אותי שאנו מצלמים פחות מדי ומראים כל קבוצה על המסך פחות מדי. אם אנדי מילה, מייך גידו שיש טלוויזיה בית"ריסטית, הנוקטת משוא-פנים. אין לנו תגובה. אנחנו לא מעבירים ביקורת על אף קבוצה. ענייננו הוא לצלם ולשדר. הערכות ופרשנות, יעשה מישהו אחר.

מי יזכה בכתר?

המירוץ לתואר כדורגל-העונה הפך, בשנים האחרונות, לנושא חשוב יותר מאשר הוויכוח

סיכוייהם של הירושלמים לזכות בתואר שעדיין לא זכו בו מעולם.

מי מבין שתי הקבוצות ראוייה לזכות בתואר הנכסף?

● **אומר על כך מאמן בית"ר תל-אביב, אמציה לבקוביץ:**

אין בכדורגל מי ראויה יותר. בכדורגל יש רק תוצאות. מי שאוסף יותר נקודות בסוף המחזור ה-30 הוא הוזה כאלופת. אומנם בית"ר הובילה בסיבוב הליגה הראשון ואילו מכבי חיפה ניצחה בתנופה אדירה בסיבוב השני. חיפה הציגה בשבועות האחרונים את הכדורגל הכי יפה שיש כיום בארץ, אבל בכדורגל לא מודדים יופי, רק שערים ונקודות ליגה. איזו אני הייתי רוצה שתבחר? אין לי שום עדיפות. הייתי רוצה שבית"ר תל-אביב תיזכה, אך כמובן זה לא ברור מציאותי מה שאני רוצה.

● **עסקן הספורט לשעבר אלי אפרתי אומר:**

מי ראויה לתואר? לדעתי, מכבי חיפה מפני שהיא, בחלק הגדול ביותר של המישחקים,